

Ladislav Kubíček

Žijte jako děti světla

„Žijte jako děti světla,“ říká sv. Pavel. Za tím je nutně cosi rodičovského. Bůh je světlo a náš Otec. Jak jsem svítil já? Ideálním zpovědním zrcadlem nám tu jsou právě ti, kterým jsme měli svítit. Oni nám moc dobře řeknou, jestli s námi byli spokojeni. Když nás okolí pochválí, padněme aspoň v duchu na kolena a klaňme se. Vyčítá-li nám svědomí, že jsme se neklaněli dostatečně, hned to napravme. Jestli naši blízcí žádné naše světlo neviděli, je nutno hledat příčinu. Nepokoušeli jsme se svítit jen svou lidskostí? Nebo sice světlem Kristovým, ale jenom ze setrvačnosti? Nedobýjeli jsme baterii, protože se nám nechtělo, nebo jsme neměli čas? Je-li to tak, odprosme Autora plánu i naše bližní. Ošidili jsme je o světlo, na které měli právo. Jsme povinni nejen odprosit, ale také nahradit vzniklou škodu. Máme k dispozici nebeskou banku, která dovede dlužné položky velmi rychle vyrovnat.

O všestranné dobrotě

Ovoce světla záleží ve všestranné dobrotě, vysvětluje nám sv. Pavel. Je u mě ohledně „všestranné dobroty“ všechno v pořádku? Podle naší dobroty druzí posuzují i naše řeči o Bohu. I zde je nám naše prostředí téměř neomylným zpovědním zrcadlem. Patří k tomu i ochota odpouštět. Nevylučuji z této všestranné dobroty někoho nebo něco? Jak vypadá můj vztah k lidem nesympatickým? Jestlipak i moji protivníci, třeba ideologičtí, o mně říkají, že jsem dobrý? Ti nemají právo na mou dobrotu? Co když právě oni jsou těmi nejpotřebnějšími? Vycítí mou dobrotu i zvířata? Udělejme si konkrétní předsevzetí. Vyberme si někoho nebo něco v místech, kde naše dobrota pokulhává. Jak mohu svou dobrotu prokázat? Být dobrý neznamena rozpívat se v citových projevech. Musí to být hlubší. Nejde o farizejství, ale o akt svobodné vůle. Každá kvalita se prokáže časem - když vydrží. Pozná se po ovoci, ne podle chvilkových projevů.

Spravedlnost ovocem světla

Ovocem světla je i spravedlnost, říká sv. Pavel. A naši biskupové nám o ní píší, že pomáhá přemáhat chamtivost a konzumní způsob života. Konzumní způsob života není jen chybou. Je to hřích proti spravedlnosti, který narušuje cosi v kosmu, v řádu života, je to něco jako znečištěné ovzduší s dalekosáhlým dopadem. Dětem světla nemůže být jedno, co se kolem děje. Právě do té společnosti zamořené chamtivostí musíme jít a vnést do ní světlo. Jako členové generálního štábu Božího jsme za to zodpovědní. Čím horší situace, tím víc může vyniknout cena smíru. Chamtivost můžeme

vyrovnávat opakem, svou důslednou skromností. Poživačnost postem. Nevázanost sebezáporem. Živelnost svou kázní. Není i v mém životě živelnost, náladovost? Jak vypadá spravedlnost v mé rodině, na mém pracovišti? Jak konkrétně já přispívám k nápravě narušené spravedlnosti? A co práva Boží?

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Richard Rohr

Bůh používá naše hříchy

Je tak pokořující vědět, že Bůh využívá tvoje hříchy pro své účely. Jsme nedokonalí, plní nutkavých chtění, nicméně právě tak nás stvořil Bůh! Je to pokořující, ale je to i tolik osvobozující! Tvé hříchy a tvé dary jsou dvě stránky téže mince. Zdá se, že jednu nemůžeš mít bez té druhé. Neboť abys rozvinul svůj dar, musíš čelit i jeho temné stránce, která je tvým úporným hříchem. Abys porozuměl svému hříchu, podívej se jen, že je to zčásti i dar, ovšem v opačném, destruktivním chodu. Bůh je pokorný a je schopen použít obojího k našemu osvobození. Jsme to ale my, kdo máme problém žít s oběma stránkami.

(meditace pro úterý po 6. neděli velikonoční)

Kvas a sůl

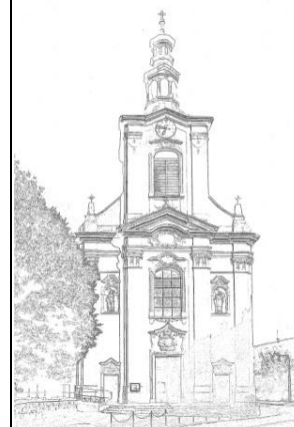
Doufám, že najdeme tu odvahu a přestaneme odměňovat a potvrzovat lidská ega a nazývat to morálkou, službou a církví. Doufám, že budeme od vedení a institucí očekávat méně, a proto budeme proti nim i méně rebelovat nebo nebudeme na nich nadbytečně závislí. Ostatně jak říká básník Rilke: „Není na světě místa, které by tě nehledalo. Musíš změnit svůj život.“ Církev nemůže zařídit, aby se tak stalo. Může jen vyhlášovat, že je to možné a nabízet svůj vzkříšený Život jako kvas a sůl. Vždycky se ptám, proč taková slavná síla a privilegium nestačí. Je to víc, než v co jsem kdy doufal nebo doufat budu! Mnozí lidé jsou církví znechuceni, protože od ní očekávali příliš mnoho.

Více než v co jiného doufám, že se staneme lidem, který vstoupil do milosrdenství a dovolí vstoupit i ostatním. Kdysi jsem chápal Boží milosrdenství jako trpělivou, laskavou toleranci, formu odpuštění. Nyní se pro mě stalo pochopením, laskavým pozváním, **záměrným porušováním pravidel tím Jediným, který pravidla sám vytvořil; stalo se úsměvem, pevným a radostným podáním ruky** – zatímco my se honíme za svými hříchy a upínáme se k Bohu s touhou a nedůvěrou.

(meditace pro sobotu po 6. neděli velikonoční)

Václav č. 19 (2021)

9. 5. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

6. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE		SULEJOVICE	
Kostel sv. Václava		Kostel Nejsvětější Trojice	
Ne	9:30	3. neděle v měsíci, v 8:00	
Út, St, Čt	8:00	DD MILEŠOV	
Pá	16:30		
Modlitební skupina		V době karantény nebude.	
Pá	15:30		

- **Náboženství dětí** bude ve čtvrtek od 14:00.
- **Májové pobožnosti** budou v neděli po mši sv. a ve středu v 7:30 přede mší sv.
- **Tato neděle, tj. 6. neděle velikonoční** je také **Dnem modliteb za pronásledované křesťany**, a jak bylo schváleno českými a moravskými biskupy, i letos je **dnešní sbírka** věnována na pomoc křesťanům v zemích Blízkého východu.
- **Slavnost Nanebevstoupení Páně** v kostele sv. Václava v Lovosicích se překládá na **neděli 16. 5. 2021 v 9:30**. Ve čtvrtek 13. 5. bude mše sv. v obvyklém čase ráno v 8:00.
- Příští **neděle 16. 5. 21** je 3. neděle v měsíci, mše **sv. v Sulejovicích** v 8:00 **NEBUDE**. Místo toho bude mše **sv. u kapličky ve Vchynicích** od 16:00.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

13. Zázraky na naší cestě II

Druhý den jsme šli s Haraldem navštívit Chase Waltera, vydavatele časopisu v Manhattanu. Pozorně vyslechl vyprávění o naší práci. Když jsme však skončili, byl v rozpacích: „Co tedy ode mne vlastně chcete?“ zeptal se.

„Řeknu ti to rovnou“, odpověděl Harald. „Potřebujeme 10 000 dolarů.“ Pan Walter zbledl. Já také. Pak se začal smát: „Rozhodně oceňuji vaši poklonu. Ale 10 000 dolarů nemám. A organizovat nějakou sbírku není můj způsob. Jak jste si vlastně na mne s tímto vzpomněli?“

„Na tuto otázku ti mohu opravdu těžko odpovědět“, řekl Harald. „Od té chvíle však, co jsem se dozvěděl, že tato práce bude muset být zrušena, jsem měl docela určitý pocit, že klíč je kdesi tady u tebe. Pokaždé, když jsem na to myslel, přicházel mi současně na mysl Chase Walter. Tedy nic určitějšího než tohle.“ S nadějným očekáváním se odmlčel. Pan Walter rovněž neříkal nic. „Dobrá“, dodal pak Harald smutně, „mýlil jsem se. Přesto ale vím, že podobná tušení, když přijdou tak silná, obvykle něco znamenají.“

Pan Walter vstal, aby rozhovor uzavřel. „Dám vám vědět, dostanu-li nějaký nápad. Děkuji vám, že jste se se mnou podělili o svou starost.“ Byli jsme už vlastně za dveřmi, když nás náhle zavolal zpět. „Haralde, Davide, počkejte okamžik!“ Vrátili jsme se tedy zpátky.

„Něco zajímavého mne právě napadlo. Dostal jsem dnes telegram, kterému vůbec nerozumím.“ Chvilí se přehraboval v papírech na stole a pak s ním přišel. Poslal mu ho pan W. Clement Stone, prezident pojišťovny v Chicagu, jeho přítel. Zněl takto: „Odvolávám předchozí telegram. Budu v hotelu Savoy-Hilton ve středu.“

„To je dnes“, dodal pan Walter. „Žádný jiný telegram jsem však od něj nikdy předtím nedostal. Proč by mi také dával vědět, že přijede, když nemáme žádné společné plány? Snad zaměnila jeho sekretářka něčí jméno za moje...“

Walter se díval chvilí na Haralda, pak vzal pero a načrtl stručnou zprávu. „Jděte do Savoye“, řekl nám a podával dopis v nezalepené obálce. „Ptejte se na pana Clementa Stone. Bude-li tam, použijte tohoto doporučení a pak prostě uvidíte, co se bude dít. Chcete-li, přečtěte si to.“

Přečetli jsme si jeho dopis, když jsme čekali venku na chodbě na výtah. Stálo tam: ...představuji ti Davida Wilkersona, který koná pozoruhodnou práci s mládeží města. Potřebuje však ke své práci 10 000 dolarů. Vyslechni jeho příběh a bude-li tě zajímat, pomoz mu. Chase.“

„Nikdy jsem nic pošetilejšího neslyšel“, řekl jsem Haraldovi. „Myslíš, že máme opravdu jít navštívit toho člověka?“

„Samozřejmě“, odpověděl Harald. Neměl o tom nejmenší pochybnosti. Za půl hodiny jsme klepali na dveře jednoho pokoje v hotelu Savoy. Bylo půl šesté večer. Otevřít přišel pán, který si vázal ohromného motýla. Očividně se oblékal k večeři. „Pan Stone?“ Muž přikývl.

„Promiňte, prosím. Máme pro vás pár řádek od Chase Waltera.“

Pan Stone si přečetl lístek mezi dveřmi a pak nás pozval dál. Zdálo se, že je celou situací právě tak vyveden z míry jako my. Pravidl, že za chvíli musí být dole, ale chceme-li povídat během toho, co se bude oblékat, bude s radostí naslouchat. Za čtvrt hodiny byl s oblékáním hotov a já se ve svém vyprávění dostal sotva k Evangelizaci mladých.

„Musím už jít“, řekl pan Stone laskavě, „jestliže vás však doporučuje Chase Walter, úplně mi to stačí. Líbí se mi vaše práce. Pošlete mi své účty. Proplatím je do výše 10 000 dolarů.“ Byli jsme s Haraldem úplně omráčeni.

„Teď mne ale, prosím vás, omluvte“, řekl pan Stone a otočil se ke dveřím. „Co kdybyste dokončili své vyprávění na magnetofonové pásce a poslali mi ji? Příště, až budu zase v New Yorku, navštívím vás... propracujeme detaily...“ a zmizel. Jeho 10 000 dolarů uhradilo naše dluhy a předplatilo dalších třináct televizních týdnů. Stačilo i na film ‚Upír na mých žilách‘, který vypráví o mládeži New Yorku, ztotočené omamnými drogami. Tyto peníze nám však neumožnily jen natočit film a uhradit náklady televizního vysílání. Přinesly nám i novou důvěru v naší práci. Stále zřetelněji jsme viděli, že Pán sám stojí při našem díle. A podél naší cesty byly Jeho zázraky, z nichž jsme se nepřestávali radovat.

14. Život ve službě evangelizace I

Přes všechny radostné úspěchy, které náš televizní program přinesl, jsem se svou prací nebyl spokojen. Po půlročním experimentování mi bylo jasné, že postrádáme jednu životně důležitou složku: osobní kontakt. Ještě než byl druhý televizní seriál u konce, začal jsem chodit po ulicích a hovořit s chlapci a děvčaty tváří v tvář. Hned zpočátku jsem poznal, že toto je ten nejužitečnější klíč k práci s lidmi. Vždyť Ježíš také neměl ani televizi, ani tištěné slovo.

Byl služebníkem tváří v tvář. Vždycky bylo do práce zapojeno teplo osobnosti. Viděl jsem, že tento způsob je i pro mne nejvhodnější. Každé jitro jsem zamkl svůj hlavní stan na třídě Vítězství, šel na převoz a pak na podzemní dráhu. Když jsem dorazil do Brooklynu, začal jsem prostě mluvit s chlapci, které jsem potkal. Znovu a znovu reagovali na moje oslovení kladně. Přímo před mými zraky se odehrávaly proměny - právě tak, jak jsem to viděl v aréně sv. Mikuláše.

Se vzrůstající praxí mi však bylo stále jasnější, že musíme něco udělat pro další sledování obrácených. Mnohé z nich jsem mohl svěřit některému z dobrých místních sborů a byl jsem tomu rád. Mnozí z chlapců však byli bez domova nebo ve vážných těžkostech. U nich bylo další sledování v tom pravém slova smyslu nezbytné.

Jednoho rána jsem vystoupil z lodi a sestupoval po schodech stanice podzemní dráhy, abych jel dál do Brooklynu. V tomto místě má dráha velkou zatáčku a kola vlaků v ní ostře skřípou. Právě toto místo zůstane navždy zachováno v mých vzpomínkách. Tady totiž, v rámusu podzemky, se mi v mysli objevila skutečná podoba mého starého snu. Viděl jsem všechno v duchu už docela hotové: dům, o němž jsem tak dlouho snil, bude v nejhorší části města. Mohli bychom ho nazvat ‚Středisko mladých‘. Bude v něm pracovat tucet nebo snad i víc pracovníků na plný úvazek; budou se mnou sdílet naději v mládež kolem nás, jejich tragickou opuštěnost i nádherné možnosti. Každý pracovník bude odborníkem: jeden pro práci s chlapci z gangů, jiný s těmi, co propadli drogám. Další by pracovali s rodiči, jiní s malými dětmi. Budeme mít i spolupracovnice – ženy: některé jako odbornice pro dívčí gangy, jiné pro dívky se sexuálními problémy nebo pro práci s omamnými drogami. Vytvoříme tam ve středisku prostředí plné obnovující lásky. Už při pouhém vstupu musí být vidět, že je tam cosi mimořádného. Pozveme tam hochy a děvčata, kteří potřebují zvláštní péči. Žili by tam v prostředí kázně a pozornosti. Účastnili by se našich bohoslužeb. Uvidí křesťany žijící pospolu a sami se aktivně zapojí do práce. Bude to přípravné středisko pro život z Ducha svatého.

V létě 1960, když jsem už ve městě pracoval skoro celý rok, jsem začal o svém snu mluvit nahlas. Hovořil jsem o této potřebě na svých cestách, které jsem konal pro získání finanční podpory. I ve sborech v New Yorku jsem maloval svůj vysněný obraz. Vždycky jsem však narazil na odpověď: „Davide, tvůj sen má jedinou vadu. Chce to peníze!“ Samozřejmě, že to byla pravda. Nikdy jsme neměli pohromadě víc než 100 dolarů.

Manželka mne mnohokrát hubovala, že se bojím pokračovat v práci pro pouhé finanční potíže. Gwen přijela do New Yorku hned jak v Philipsburg skončila škola. Našel jsem malý byt v Staten Island, nedaleko kanceláře. Není to zrovna hotel Hilton, ale budeme alespoň pohromadě“, řekl jsem jí v telefonické rozmluvě. "Sbalte se, přijedu pro vás!"

Žena mi na to odpověděla: „Drahý, nestarej se, i kdybychom museli bydlet třebas na ulici. Hlavně, že tam budeme žít pospolu.“ ... (z knihy D. Wilkersona *Dýka a kříž*)